

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců Mgr. Zdeňka Lehovce a Mgr. Blanky Fauré v právní věci

žalobkyně: **MUDr. M. F.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Prosserem
sídlem Myslíkova 23, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo zdravotnictví**, IČO: 00024341
sídlem Palackého nám. 375/4, 128 01 Praha 2

pro zaplacení 38 450 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. prosince 2021, č.j. 47 C 146/2021 – 172,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně **se** napadeném zamítavém výroku o věci samé mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do patnácti dnů od právní moci rozsudku částku 25 625 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % z uvedené částky od 27.7.2021 do zaplacení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 10 228 Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 12 342 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Prossera.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokiem I. zamítl žalobu o zaplacení částky 38 450 Kč se zákonným úrokem z prodlení z uvedené částky od 27.7.2021 do zaplacení

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

a výrokem II. uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Podle odůvodnění dospěl soud prvního stupně po rekapitulaci žalobního návrhu i procesního stanoviska žalované a po provedeném dokazování k závěru, že žaloba nebyla podána po právu. S odkazem na ust. § 5 písm. a), § 13 odst. 1, § 14 odst. 3, § 15 odst. 2 a § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. (dále jen zákona) soud prvního stupně konstatoval, že v každé jednotlivé věci je třeba hodnotit právo účastníka, aby jeho věc byla projednána a rozhodnuta v přiměřené době, a zároveň obecný požadavek, aby v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a byla zajištěna spravedlivá ochrana práv účastníků. Nelze přitom vycházet z předem dané a paušálně stanovené doby řízení, která by z pohledu § 31a zákona, případě čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, mohla být pokládána za přiměřenou. Soud se proto, jak uvedl, zabýval důvodností uplatněného nároku především s ohledem na to, zda jsou naplněny obecné předpoklady pro vznik nároku na náhradu nemajetkové újmy. Soud se při stanovení přiměřeného zadostiučinění zabýval kritérii vymezenými v ust. § 31a odst. 3 zákona a zrekapituloval, že předmětné řízení trvalo ve vztahu k žalobkyni od 24. 9. 2018, kdy žádala o udělení výjimky, přičemž žalobkyně za konec řízení označila usnesení o zastavení řízení, jež jí bylo doručeno dne 20. 8. 2020. Žádala proto odškodnit za 43 měsíců vedení tohoto řízení, když za přiměřených považovala toliko 5 měsíců. Předmětný spor je možno podle názoru soudu označit za skutkově, procesně i hmotně právně složitý, neboť předmětem řízení bylo splnění podmínek pro akreditované zařízení, jež si vyžádalo rozsáhlejší dokazování, a to jak v podobě listinných důkazů, tak v podobě místního šetření přímo v nemocnici. Možnost započtení praxe probíhající na neakreditovaném pracovišti byla umožněna až zákonem č. 67/2017, jímž byl novelizován zákon č. 95/2004 Sb. Žalobkyně se podle názoru soudu na délce řízení částečně podílela, když jednak musela být vyzvána k doplnění listinných podkladů ke své žádosti prokazující její praxi a dále řízení prodloužila tím, že si podala jen blanketní rozklad, jež odůvodnila až k výzvě žalované. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci, prvoinstanční soud dospěl k závěru, že k žádným významným průtahům v řízení nedocházelo. Na celkovou délku řízení měla vliv především složitost řízení, ovšem k rozkladu žalobkyně bylo přezkoumávané rozhodnutí 21. 10. 2019 pro nepřezkoumatelnost částečně zrušeno. Posuzované řízení lze podle soudu zařadit mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky, neboť konečné rozhodnutí ve věci ovlivnilo dobu, kdy žalobkyně mohla přistoupit k atestaci a následně vykonávat lékařské povolání. Na základě všech těchto úvah soud prvního stupně uzavřel, že délka řízení trvajících 1 rok a 11 měsíců na dvou stupních je okolností případu přiměřená. K tomu uvedl, že nejpozději přípisem žalované ze dne 6. 6. 2019 bylo žalobkyni sděleno, že Nemocnice xxx xxx nespĺňuje podmínky pro uznání praxe žalobkyně, tj. že jí doložená praxe nespĺňuje podmínky předepsané vzdělávacím programem specializačního oboru, tedy žalobkyně již nebyla v nejistotě ohledně výsledku napadeného řízení a byla žalovanou vyzvána ke sdělení svého stanoviska. Soud k tomu poznamenal, že žalobkyni nelze upřít, že by o její žádosti mělo být přes uvedené závěry věcně rozhodnuto, nicméně smyslem odškodnění nemajetkové újmy z nepřiměřeně dlouhého řízení je podle soudu odškodnit nejistotu, v níž se účastník nařikávaného řízení nachází ohledně jeho výsledku, a tou již žalobkyně nejpozději od června 2019 netrpěla. S ohledem na uvedené, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, když neshledal existenci odpovědnostního titulu v podobě nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení. O nákladech řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.
3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce včasné odvolání, v němž uvedla, že soud prvního stupně sice správně zjistil skutkový stav, nicméně věc posoudil chybně pro právní stránce. Vyjádřila přesvědčení, že nebylo na místě posuzovat, zda řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, nýbrž to, že řízení nebylo skončeno ani v mimořádně stanovené lhůtě 90 dnů dle § 5 odst. 4 zák.č. 500/2004 Sb. (dále jen správního řádu). Namítané správní řízení nejen že neskončilo v uvedené lhůtě, ale trvalo několikanásobně déle. Právě tento postup lze odčinit pouze finanční satisfakcí. Žalobkyně poukázala na to, že právě s ohledem na předpokládanou

složitost řízení zákonodárce stanovil lhůtu 90 dnů, oproti běžným lhůtám 30, resp. 60 dnů, a zdůraznila, že se žalovaná stanovené lhůtě ani nepřiblížila, přičemž i prověření podmínek na místě samém plánovala až několik měsíců po uplynutí lhůty a i poté, kdy měla k dispozici všechny podklady, rozhodla až za další čtyři měsíce. V průběhu řízení navíc docházelo k delším obdobím nečinnosti. Prvoinstanční rozhodnutí bylo poté k opravnému prostředku žalobkyně zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Ani nové rozhodnutí nebylo vydáno bezodkladně – žalovaná otálela další dva měsíce a pro žalobkyni poté již řízení ztratilo význam, takže vzala svůj návrh zpět. Ke svému podílu uvedla, že byla vyzývána k doplnění návrhu i doplnění rozkladu, nicméně na výzvy reagovala ve stanovených lhůtách a její podíl na celkové délce řízení byl zcela marginální. O průběh řízení se žalobkyně po celou dobu intenzivně zajímala, což zvyšuje celkový význam řízení, který byl již tak z obecného pohledu zvýšený. Ohradila se proti tomu, že by snad po 6.6.2019 pro ni význam řízení výrazně klesl, když jí mělo být neformálně sděleno, že podmínky pro uznání praxe nespĺňuje. Poukázala na to, že závazným je až rozhodnutí ve věci, které nejen že nebylo vydáno ve lhůtě, ale navíc bylo k rozkladu žalobkyně zrušeno pro nepřezkoumatelnost. I předmětné sdělení ministerstva ovšem žalobkyně obdržela až dluhu po uplynutí lhůty pro rozhodnutí. Odkázala v této souvislosti i na to, že sporná praxe žalobkyni nakonec byla uznána. Navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek, žalobě vyhověl a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

4. Žalovaná se k odvolání žalobkyně písemně vyjádřila a uvedla, že od podání žádosti byla žalobkyně s pracovníky žalované v pravidelném kontaktu a byla informována o náročnosti řízení. Dále poukázala na personální poddimenzovanost příslušného pracoviště, jakož i na to, že žalovaná nemá žádnou možnost, jak ověřit splnění podmínek pro uznání praxe, vyjma spolupráce s poskytovateli zdravotních služeb. V případě nemocnice xxx xxx žalovaná poznamenala, že v minulosti vedla žalobkyně s tímto zařízením soudní spor, a proto možná nebyla spolupráce s předmětným zařízením příliš dobrá. Již od 25.6.2019 muselo být žalobkyni z průběhu řízení zřejmé, že podmínky pro udělení akreditace nespĺňuje. Jelikož žalobkyně nedoložila opak, nemohla očekávat jiný výsledek řízení, a nebyla tedy po dobu trvání řízení udržována v nejistotě. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že s ohledem na obtížnost řízení nebylo jeho trvání nepřiměřené, a navrhla, aby byl rozsudek potvrzen.
5. Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně replikou, uvedla, že si samozřejmě byla vědoma toho, že výsledek řízení může být pro ni nepříznivý, ale právě v tom spočívala její dlouhodobá nejistota. K odkazu na špatnou personální situaci žalované poukázala na to, že tato okolnost nemůže jít k její tíži stejně jako případné obtíže se zajišťováním podkladů. Svůj dávný soudní spor s Nemocnicí xxx xxx označila za irelevantní. Zdůraznila také, že jí podaný rozklad nebyl jen formálním, což je patrné i z toho, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno. V závěru se neztotožnila s názorem žalované, že na její případ nedopadá odškodnění v penězích, a navrhla shodně jako v odvolání změnu napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů řízení.
6. Z podnětu odvolání přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo /ust. § 212, § 212a o.s.ř./ a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je v zásadě třeba popřát sluchu.
7. Soud prvního stupně zjistil správně skutkový stav, z něhož mohl i odvolací soud vycházet, aniž bylo v rámci odvolacího řízení třeba doplňovat či opakovat důkazy. Nicméně právní závěry učinil podle názoru odvolacího soudu chybně.
8. Žalobkyně se v tomto řízení domáhala náhrady nemajetkové újmy, jež jí měla vzniknout v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. MZDR 40377/2018-11/VLP. V namítaném řízení žalobkyně návrhem doručeným ministerstvu dne 24. 9. 2018 žádala o udělení výjimky a rozhodnutí o započtení odborné praxe probíhající na neakreditovaném pracovišti dětského oddělení, ordinace praktického lékaře pro děti a dorost a chirurgické ambulance Nemocnice xxx xxx, do specializačního vzdělávání v oboru dětské lékařství dle § 5 odst. 4 zák.č. 95/2004 Sb. Vzhledem

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

k tomu, že přes zákonem stanovenou lhůtu 90 dnů nebylo v řízení po dobu bez mála dvou let pravomocně rozhodnuto, a řízení tak pro žalobkyni v zásadě ztratilo smysl, vzala svůj návrh zpět a řízení bylo následně rozhodnutím ze dne 20. 8. 2020 zastaveno. Předmětné řízení tedy trvalo na místo zákonem stanovených devadesáti dnů (tří měsíců) celkem 23 měsíců. Žalobkyně konstatovala, že jí nepřiměřeně dlouhým řízením vznikla újma spočívající v dlouhodobé nejistotě o tom, jak bude o její žádosti rozhodnuto, tj. zda bude její praxe uznána či nikoli, což jí bránilo v možnosti vykonávat samostatně lékařské povolání.

9. Pro vznik nároku na náhradu škody obecně (náhradu škody dle zákona 82/1998 Sb. nevyjímaje) musí být splněny tři atributy, a to, vznik škody, protiprávní jednání škůdce a příčinná souvislost mezi oběma předchozími, tedy mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou. Soud prvního stupně přesto, že správně sumarizoval průběh namítaného řízení, správně zmínil zvýšený význam tohoto řízení pro žalobkyni a správně konstatoval i celkovou dobu trvání řízení, a přesto, že žalovaná ve své reakci na mimosoudní uplatnění náhrady újmy reagovala přípisem ze dne 8.6.2021 v tom směru, že konstatovala s politováním, že v předmětném řízení došlo k průtahům a omluvila se za ně žalobkyni, zcela nepochopitelně v závěru svého rozhodnutí uzavřel, že neshledal existenci odpovědnostního titulu v podobě nesprávného úředního postupu na straně žalované (spočívajícího v nepřiměřené délce řízení), na základě čehož žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji zcela zamítl.
10. Odvolací soud tento názor nesdílí. Především je třeba připomenout, že přesto, že šlo o správní řízení, na něž nenavazovalo řízení soudní, svědčí žalobkyni právo na projednání její věci v zákonné lhůtě, či ve lhůtě přiměřené (není-li stanovena lhůta zákonná), neboť předmětem tohoto řízení je základní právo na výkon povolání a přípravu na něj zaručené v čl. 26 Listiny základních práv a svobod (viz nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 570/20, a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 31 Cdo 2402/2020), a došlo-li k porušení práva žalobkyně na projednání a rozhodnutí její věci v zákonné lhůtě, žalovanou tíží odpovědnost za porušení takového práva žalobkyně dle § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zák.č. 82/1998 Sb. V dané věci, jak již bylo konstatováno shora, podala žalobkyně žádost dle § 5 odst. 4 zák.č. 95/2004 Sb., v němž je ministru zdravotnictví zákonem stanovena lhůta k rozhodnutí v délce trvání 90 dnů do podání žádosti. Tato lhůta je trojnásobně dlouhá oproti základní lhůtě dle správního řádu (ta činí 30 dnů), a je tedy zřejmé, že zákonodárce počítal s tím, že se bude jednat již ze samé podstaty o řízení složitější, než je běžné správní řízení. Přesto však žalovaná překročila v daném případě zákonnou lhůtu bezmála osminásobně – řízení na místo tří měsíců trvalo měsíců 23 a ještě skončilo nikoli pravomocným meritorním rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím procesního charakteru, jímž bylo zastaveno řízení poté, kdy žalobkyně vzala (utrácena délkou řízení) svůj návrh zpět s tím, že po tak dlouhé době pro ni již řízení ztratilo profesní význam. V daném případě je tedy zcela nábíledni, že žalovaná nesplnila povinnost rozhodnout věc žalobkyně v zákonné lhůtě. Kromě toho, že řízení nebylo ukončeno rozhodnutím v zákonné lhůtě, bylo řízení postiženo několika obdobími, kdy nebyla vyvíjena takřka žádná systematická činnost směřující k rozhodnutí. Na straně žalované tedy nepochybně došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Vzhledem k tomu, že se u žalobkyně jednalo o vyřizování žádosti související se splněním či nesplněním podmínek pro budoucí profesní růst a výkon jejího povolání, je zcela zřejmé, že nezákonně dlouho trvající řízení žalobkyni nepříznivě ovlivňovalo, způsobilo pocit nejistoty z budoucího vývoje profesní dráhy a deziluzi z nedostatečně pružné činnosti státního orgánu. Imateriální újma na její straně tedy vznikla a jasná je i příčinná souvislost mezi oběma uvedenými atributy vzniku škody. Na rozdíl od soudu prvního stupně tedy odvolací soud uzavírá, že žalobkyni vznikla v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem žalované nemajetková újma a že žalovaná za ni nese dle § 13 odst. 1 věta druhá zákona č. 82/1998 Sb. odpovědnost.
11. Jak již bylo uvedeno, zákonná lhůta určená k danému typu rozhodnutí činila 90 dnů, tedy v podstatě tři měsíce, avšak dané řízení skončilo až po 23 měsících rozhodnutím o zastavení řízení po zpětvzetí návrhu a nikoli meritorním rozhodnutím, jež by zřejmě bylo vydáno ještě později. Odvolací soud

je toho názoru, že takovému pochybení, tedy téměř osminásobnému překročení zákonné lhůty, jež nastalo v namítaném řízení, nemůže účinně korespondovat jen odškodnění morálního charakteru, tedy pouhé konstatování porušení práva žalobkyně, jehož se žalobkyni dostalo v rámci písemné reakce žalované na mimosoudní výzvu k odškodnění újmy, nýbrž že je třeba s ohledem na závažnost újmy reparovat ji formou finanční satisfakce dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen zákona). Přesto, že se jedná o správní řízení, považuje odvolací soud za v zásadě příléhavé vyčíslení základní částky tak, jak je učinila žalobkyně, a tedy vycházet ze základní částky odškodnění za jeden rok trvání řízení v souladu se stanoviskem Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010 ze dne 13.4.2011 ve výši 15 000 Kč za rok, tj. 1 250 Kč za měsíc, vyjma prvních pěti měsíců, jež je na místě započítat jen jednou polovinou, neboť doba pěti měsíců by byla i přes překročení zákonné lhůty ještě tolerovatelná. Na základě toho odvolací soud dospěl k základní částce odškodnění za 23 měsíců trvání řízení 25 625 Kč.

12. Odvolací soud, stejně jako v každé jiné kauze tohoto typu, i v této věci zohlednil při stanovení odpovídající výše odškodnění kromě obecných skutečností také specifické okolnosti tohoto konkrétního řízení a zvažoval všechna kritéria, k nimž je dle judikatury Nejvyššího soudu ČR i dle judikatury ESLP třeba přihlídnout ve smyslu § 31a odst. 3 zákona, tj. průběh řízení, jeho význam z obecného pohledu, délku jeho trvání, postup orgánů státu i subjektivní význam řízení pro poškozenou. Jak již bylo uvedeno, namítané řízení sice nebylo z hlediska časového extrémně dlouhé, nicméně podstatné je, že na realizaci uvedeného typu řízení poskytuje zákon jednoznačnou 90 denní lhůtu, v níž má žadatel legitimní očekávání, že bude rozhodnuto. Žalovaná tuto lhůtu překročila, jak již bylo opakovaně zmíněno, bezmála osminásobně a celková délka řízení je tedy v porovnání se zákonnou lhůtou extrémní, což bylo způsobeno jednak nekonzistentním postupem orgánu žalované a jednak tím, že jedině ve věci vydané meritorní rozhodnutí bylo zrušeno vyšší instancí pro nepřezkoumatelnost. Z tohoto důvodu je podle názoru odvolacího soudu na místě zvýšit základní částku o 20 %. Řízení se týkalo pracovního postavení žalobkyně, na jeho výsledku byl do značné míry závislý vývoj jejího dalšího profesního růstu, a jedná se tedy o řízení se zvýšeným významem pro žalobkyni. Tomu odpovídá další zvýšení základní částky o 10 %. Na druhé straně je ovšem třeba připustit, že namítané řízení je řízením velmi složitým, neboť je v jeho rámci třeba ve spolupráci se zdravotnickými zařízeními zjišťovat, zda a jaké byly podmínky práce žadatele na daném zdravotnickém pracovišti i jaké byly konkrétní podmínky tohoto pracoviště samotného, a za situace, kdy zdravotnické zařízení nemá zákonnou povinnost ke spolupráci, znamená to, že musí být ze strany rozhodujícího orgánu vyvíjena výjimečně náročná aktivita. Z důvodu složitosti řízení je třeba podle názoru odvolacího soudu snížit základní částku o 30 %. Další kritéria ve smyslu § 31a odst. 3 zákona odvolací soud již nezohledňoval, neboť pro uplatnění další kritérií neshledal důvody. K argumentaci žalované je třeba připustit, že žalobkyně byla vyzývána k doplnění podkladů a dále byla také vyzvána k odůvodnění rozkladu, který podala proti rozhodnutí první instance, nicméně v obou případech reagovala prakticky bezprostředně, každopádně ve lhůtách, které jí k tomu byly určeny, a doba, o kterou se z důvodů na straně žalobkyně řízení prodloužilo, je v porovnání s celkovou délkou řízení v podstatě marginální. Personální nedostatečnost žalovaného pak v žádném případě nemůže jít k tíži žalobkyně. Skutečnost, že se žalobkyně od žalované dozvěděla v červnu 2019 neoficiálně, že její dřívější pracoviště nesplňuje podmínky pro uznání absolvované praxe, není pro posouzení délky trvání řízení a škodních dopadů tohoto pochybení relevantní, neboť pouhá neoficiální informace, byť sdělená rozhodujícím orgánem, není konečným rozhodnutím ve věci a ani na základě ní nelze výsledek řízení presumovat. Navíc povinností žalovaného, resp. jeho orgánu, je v zákonem stanovené lhůtě rozhodnout a nikoli pouze informovat, že pro vyhovění žádosti nejsou podmínky. Uvedeným procentuálním korekcím, jak byly shora popsány, odpovídá výsledná částka 25 625 Kč, již také odvolací soud cestou změny prvoinstančního rozhodnutí ve smyslu § 220 odst. 1 o.s.ř. žalobkyni přiřkl spolu se zákonným úrokem z prodlení počínaje dnem následujícím po uplynutí šesti měsíců od doručení mimosoudní výzvy k náhradě imateriální újmy žalovanému.

13. Vzhledem ke změně výroku o věci samé musel odvolací soud znovu rozhodnout o nákladech řízení před soudem prvního stupně a zároveň rozhodoval také o nákladech odvolacího řízení, v obou případech dle § 142 odst. 3 o.s.ř. pro odvolací řízení ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně měla úspěch v řízení jak před soudem prvního stupně, tak před soudem odvolacím (i když nikoli úplný), a náleží jí proto náhrada nákladů v obou fázích řízení, neboť šlo jednoznačně o řízení, v němž rozhodnutí závisí na úvaze soudu. Těmito náklady jsou v řízení před soudem prvního odměna za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 11 odst. 1 a § 9 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb. (dále jen tarifu) po 3 100 Kč, dvě náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 tarifu po 300 Kč, částka odpovídající 21 % DPH z odměn a náhrad a částka 2 000 Kč zaplacená na soudním poplatku – celkem 10 228 Kč. Před odvolacím soudem jsou náklady tvořeny odměnou za tři úkony právní služby (podání odvolání, replika k vyjádření žalované a účast u jednání odvolacího soudu) dle § 9 odst. 4 tarifu po 3 100 Kč, třemi náhradami hotových výdajů dle § 13 odst. 3 tarifu po 300 Kč a částkou odpovídající 21 % DPH – celkem 12 342 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná k rukám advokáta žalobkyně (§149 odst. 1 o.s.ř.) a lhůta k plnění byla u náhrady nákladů stejně jako u přířknutého finančního plnění prodloužena na 15 dnů od právní moci rozsudku vzhledem ke složitosti administrativního procesu schvalování výdajů ze státního rozpočtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 21. dubna 2022

JUDr. Irena Nosková v.r.
předsedkyně senátu